

ע"פ 11524/01/19 - ודים רוסליאקוב,דני שלפמן,ע"י ב"כ עו"ד דוד זילברמן נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ג 11524-01-19 שלפמן(עציר) נ' מדינת ישראל
עפ"ג 7603-01-19 מדינת ישראל נ' שלפמן(עציר)
עפ"ג 7159-01-19 רוסליאקוב(עציר) נ' מדינת ישראל

לפני כב' השופטת דנה מרשק מרום - אב"ד
כב' השופטת עמיתה זהבה בוסתן
כב' השופטת נאוה בכור

המעוררים 1. ודים רוסליאקוב (עציר)

ע"י ב"כ עו"ד רועי לנג

2. דני שלפמן (עציר) - המשיב בעפ"ג
(7603-01-19)

ע"י ב"כ עו"ד דוד זילברמן

נגד

מדינת ישראל המערערת בעפ"ג 7603-01-19
ע"י ב"כ עו"ד רוני שוהם

המשיבה

פסק - דין

1. לפנינו דיון מאוחד בשלושה ערעורים - ערעור המדינה על קולת העונש שהוטל על המערער 2 (עפ"ג 11524-01-19), ערעור המערער 2 על חומרת העונש שהוטל עליו (עפ"ג 7603-01-19) וערעור המערער 1 על חומרת העונש שהוטל עליו (עפ"ג 7159-01-19) - הכל בנוגע לגזר דינו של בית משפט השלום בפתח תקווה מיום 21.11.2018 בת"פ 54905-11-17.

המערער 1 הורשע, על פי הודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן, בביצוע העבירות הבאות: קשירת קשר לביצוע פשע (חמש עבירות) לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין"); התפרצות למקום מגורים בצוותא (חמש עבירות) לפי סעיף 406(ב) יחד עם סעיף 29 לחוק העונשין; גניבה בצוותא (חמש עבירות) לפי סעיף 384 יחד עם סעיף 29 לחוק העונשין; החזקת מכשיר לביצוע פשע לפי סעיף 410(2) לחוק העונשין; החזקת מכשירי פריצה בצוותא (שתי עבירות) לפי סעיף 409 יחד עם סעיף 29 לחוק העונשין.

המערער 2 הורשע, על פי הודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן, בביצוע העבירות הבאות: קשירת קשר לביצוע פשע (שבע עבירות) לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין; התפרצות למקום מגורים בצוותא

(שמונה עבירות) לפי סעיף 406(ב) יחד עם סעיף 29א לחוק העונשין; התפרצות למקום מגורים (חמש עבירות) לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין; גניבה בצוותא (שמונה עבירות) לפי סעיף 384 יחד עם סעיף 29א לחוק העונשין; גניבה (תשע עבירות) לפי סעיף 384 לחוק העונשין; החזקת מכשיר לביצוע פשע לפי סעיף 410(2) לחוק העונשין; החזקת מכשירי פריצה בצוותא (שתי עבירות) לפי סעיף 409 יחד עם סעיף 29א לחוק העונשין; נהיגה ללא רישיון נהיגה (שבע עבירות) לפי סעיף 10א לפקודת התעבורה (נ"ח) תשכ"א - 1961 (להלן: "פקודת התעבורה"); נהיגה ברכב ללא ביטוח (שבע עבירות) לפי סעיף 2א לפקודת ביטוח רכב מנועי (נ"ח), תש"ל - 1970; נהיגה בזמן פסילה (שבע עבירות) לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה; התחזות לאדם אחר במטרה להונות לפי סעיף 441 לחוק העונשין; שימוש במסמך מזויף לפי סעיף 420 לחוק העונשין; היזק לרכוש במזיד לפי סעיף 452 לחוק העונשין; הסגת גבול לפי סעיף 447(א) לחוק העונשין.

2. על-פי העובדות המפורטות בכתב האישום המתוקן, עובר ליום 05.11.2017, במועד שאינו ידוע במדויק, חברו המערערים לביצוע עבירות רכוש בדמות התפרצויות לדירות מגורים באזור המרכז. לצורך מימוש הקשר וקידומו, הצטיידו המערערים בכלי פריצה שונים.

על-פי האמור באישומים 1 - 2, ביום 05.11.2017 נכנסו המערערים לשני בניינים ברחוב חפץ חיים בפתח תקוה, כשהם מחזיקים במכשירי פריצה. המערער 2 הגיע למקום כשהוא נוהג ברכב ללא רישיון נהיגה, ללא ביטוח ובזמן פסילה, בהמשך, המערערים התפרצו לדירה בבניין אחר באותו הרחוב, בכך שפתחו את דלת ה"פלדלת" של הדירה בדרך שאינה ידועה. המערערים נטלו מהדירה רכוש רב וכן 18,870 ₪ במזומן.

כשנעצרו על ידי שוטרים בעת שעזבו את המקום ונתבקשו להזדהות, המערער 2 הציג תעודת זהות מזויפת.

על-פי האמור באישומים 4 - 6, המערערים התפרצו לשלוש דירות שונות בנתניה ביום 02.11.2017. מהאחת נטלו סך של 10,000 ₪; מהשניה נטלו סך של 4,000 ₪ וצמיד זהב; ומהשלישית נטלו תכשיטי זהב.

על-פי האמור באישומים 7 - 8, באותו היום (2.11.2017), התפרץ המערער 2 לבדו לשתי דירות נוספות בנתניה; מהאחת נטל שני דרכונים ושני שעונים, ומהשניה נטל זוג עגילי זהב ושעון.

על-פי האמור באישום 10, ביום 31.10.2017 התפרץ המערער 2 לבדו לדירה בחולון ונטל שני מחשבים ניידים, משחק סוני פלייסטיישן, סך של 1,000 ₪ ופנקסי שיקים, ובנוסף נהג בזמן פסילה.

על-פי האמור באישום 12, ביום 24.10.2017 המערער 2 נהג ללא רישיון נהיגה, ללא ביטוח ובזמן פסילה, ולאחר מכן התפרץ לדירה בתל אביב ונטל שני מחשבים ניידים, טאבלט, תכשיטים וסך של \$400.

על-פי האמור באישום 13, ביום 22.10.2017 המערער 2 נהג ללא רישיון נהיגה, ללא ביטוח ובזמן פסילה, ולאחר מכן התפרץ לדירה בהרצליה תוך גרימת נזק לצילינדר הדלת ונטל מחשב נייד, טאבלט ותכשיטים.

על-פי האמור באישום 16, ביום 18.10.2017 המערער 2 נהג ללא רישיון נהיגה, ללא ביטוח ובזמן פסילה, ולאחר מכן התפרץ לדירה בנתניה ונטל סך של \$3,800 וכן 2,000 ₪.

על-פי האמור באישום 18, ביום 17.10.2017 המערער 2 נהג ללא רישיון נהיגה, ללא ביטוח ובזמן פסילה, ולאחר מכן המערערים התפרצו לדירה ברעננה ונטלו קופסאות תכשיטים ומחשב נייד.

על-פי האמור באישום 19, ביום 16.10.2017 המערער 2 נהג ללא רישיון נהיגה, ללא ביטוח ובזמן פסילה, ולאחר מכן התפרץ לדירה בנתניה ונטל מספר תכשיטי זהב.

3. בנוסף לכל האמור, הורשע המערער 2 בשלושה כתבי אישום נוספים, כמפורט להלן:

על-פי המפורט בעובדות כתב האישום בת"פ 13463-01-17, ביום 25.09.2016 נטל המערער 2 שני זוגות אופניים חשמליים וסוללה מרחוב בכפר סבא.

על-פי המפורט בעובדות כתב האישום בת"פ 39793-01-17, ביום 04.04.2017 התפרץ המערער 2 לדירת המתלוננת בבתי ים ונעל אותה מבפנים. משהבחינה המתלוננת כי המצלמה בדירתה נותקה, היא קראה לשכן המחזיק במפתח לדירתה, וזה המתין מחוץ לדירה משלא הצליח להיכנס. כשיצא המערער 2 מהדירה לאחר מספר דקות, ועל גבו תיק המכיל רכוש השייך למתלוננת, התעמת עמו השכן, והמערער 2 נמלט כשהוא משאיר את התיק ובו הרכוש בחדר המדרגות.

על-פי המפורט בעובדות כתב האישום בת"פ 22984-07-17, ביום 30.12.2016 נכנס המערער 2 למתחם בית ספר בפתח תקווה ונטל שני זוגות אופניים חשמליים השייכים לשני קטינים.

4. **בית-משפט קמא השית על המערער 1 את העונשים הבאים:** 42 חודשי מאסר בפועל; הופעלו שלושה מאסרים על תנאי, בחופף זה לזה ובמצטבר לעונש שהושג בתיק זה, כך שסך הכל יישא בעונש של 48 חודשי מאסר בפועל; מאסרים על תנאי כמפורט בגזר-הדין; פיצוי בסך 500 ₪ לכל אחד מחמשת המתלוננים, כך שבסך הכל ישלם 2,500 ₪; חילוט שתי התחייבות בסך 10,000 ₪ ובסך 600 ₪ וחתימה על התחייבות חדשה.

בית משפט קמא השית על המערער 2 את העונשים הבאים: שבע שנות מאסר בפועל; הופעלו שני מאסרים על תנאי בחופף זה לזה ובמצטבר לעונש בתיק זה, כך שסך הכל יישא בעונש של שבע שנים ושמונה חודשי מאסר בפועל; מאסרים על תנאי כמפורט בגזר-הדין; פיצוי בסך 500 ₪ לכל אחד מ-18 המתלוננים, כך שבסך הכל ישלם 9,000 ₪; קנס בסך 3,000 ₪; פסילה בפועל למשך שנתיים והפעלת פסילה על תנאי בת 4 חודשים במצטבר; פסילה על תנאי.

5. **גזר הדין של בית משפט קמא**

בית-המשפט קמא סקר את התסקיר שהוגש בעניינו של **המערער 1**, בו פורטו תולדות חייו, נסיבות חייו הקשות, הליך הגירושין שעבר, ניסיונות הגמילה שערך, עברו הפלילי, ויחסו לעבירות שביצע. מהתסקיר עולה כי הוא נעדר כוחות לעריכת שינוי ממשי בחייו, הפרוגנוזה להצלחתו בהליך טיפולי היא נמוכה, ולפיכך שירות המבחן לא בא בהמלצה על חלופת ענישה או שיקום במסגרת הקהילה.

בעניינו של **המערער 2** הוגשה חוות דעת פרטית, בה פורטו תולדות חייו, נסיבות חייו הקשות, מערכת היחסים עם בת זוגו, עברו הפלילי ויחסו לעבירות שביצע. מחוות-הדעת עולה כי כיום הוא בשל להליך טיפולי, ולפיכך הומלץ להטיל עליו עונש מאסר מידתי במסגרתו ישולב בתכנית טיפול למכורים עם תחלואה כפולה (הימורים וסמים).

בית-המשפט סקר את הערכים המוגנים שנפגעו ואת נסיבות ביצוע העבירות וקבע, כי המערער 2 ביצע 13 מעשי התפרצות ו- 17 מעשי גניבה לצד נהיגה בזמן פסילה ועבירות נלוות, כאשר חלק מהעבירות בוצעו בזו אחר זו ולעיתים באותו היום ממש, בערים שונות באזור המרכז. המערער 1 חבר למערער 2 לביצוע שישה מהמקרים. המדובר בהתפרצויות מתוכננות, כשהמערערים הצטיידו בכלי פריצה מתאימים, ונטלו מכל הדירות רכוש יקר ערך, לרבות מחשבים ניידים, תכשיטים רבים וכספים במזומן בסכומים המצטברים לכדי עשרות אלפי ₪. בנוסף, המערער 2 הגיע לדירות בעודו נוהג ללא רשיון נהיגה, ללא ביטוח ובזמן פסילה.

בית משפט קמא התייחס לעוגמת הנפש שנגרמה למתלוננים, לפגיעה בביטחונם האישי וברכושם, וקבע כי מדובר בעבירות המהוות "מכת מדינה", קלות לביצוע וקשות לגילוי.

בית המשפט קמא קבע מתחם עונש כולל לכל אחד מהמערערים: לגבי המערער 1 נקבע מתחם עונש הולם שנע בין 30 ל-70 חודשי מאסר, לצד ענישה נלווית; לגבי המערער 2 נקבע מתחם עונש הולם שנע בין 6 ל-13 שנות מאסר, לצד ענישה נלווית.

באשר לגזירת העונש, זקף בית משפט קמא לזכותם של המערערים את הודאותיהם ואת נטילת האחריות על ידם, אשר הביאה לחיסכון משמעותי בזמן שיפוטי.

באשר למערער 1, בית משפט קמא שקל לחומרה את עברו הפלילי העשיר ואת המאסרים הקודמים אותם נשא בגין עבירות דומות, וזאת חרף גילו הצעיר יחסית, תוך ששקל את האמור בתסקיר שירות המבחן, לפיו אימץ המערער 1 דפוסי עברייניים והתמכרויות, ניסיונות גמילה אותם עבר לא הביאו לשינוי דרכיו לאורך זמן, ולפיכך, חרף הבעת רצון מילולית לשינוי אורחות חייו, סבור שירות המבחן כי סיכויי שיקומו נמוכים.

באשר למערער 2, בית משפט קמא התייחס לנסיבות חייו הקשות - הטראומה שלא עובדה בגין מות אביו לנגד עיניו, מות אמו, היעדר תמיכה משפחתית ועקירתו מהסביבה בה גדל, התייחס לרצונו לשקם את חייו, ולעובדה כי הפך זה לא מכבר למעין סב, עקב הפיכת בת זוגו לסבתא.

בית משפט קמא שקל לחומרה את עברו הפלילי העשיר ואת עברו התעבורתי, עונשי המאסר הממושכים להם נידון, המצטברים לכדי למעלה מ- 20 שנות מאסר וסירובו עד עתה לעבור הליך טיפולי כלשהו, חרף העובדה כי ניהל חיים משפחתיים במשך 21 שנים עם בת זוגו אשר נגמלה לפני מספר שנים.

בנסיבות אלה בית משפט קמא קבע כי אין בהבעת הרצון המילולית לטיפול כדי להצדיק התחשבות משמעותית במערער.
2.

לאחר שקבע כי אין מנוס מהשתת מאסר ממושך ומרתיע על כל אחד מהמערערים, ציין בית משפט קמא כי מתוך התחשבות במכלול הנסיבות לקולא, לא ימצא עמם את מלוא חומרת הדין, במטרה להותיר להם פתח לתקווה ולשיקום, ולכן, קבע את עונשם קרוב לחלקו התחתון של המתחם.

לאור האמור לעיל, השית בית המשפט קמא על המערערים את העונשים שפורטו לעיל.

6. טיעוני הצדדים

ב"כ המערער 1 טען, כי שגה בית-המשפט קמא בהשיתו עונש חמור על מרשו, בין השאר עקב קביעת מתחם עונש הולם מחמיר.

בית משפט קמא טעה עת לא העניק את המשקל הראוי לנסיבות חייו המורכבות של המערער 1, להתמכרותו הקשה ולמלחמתו הסיזיפית בה, ולא העמיד את עונשו בתחתית המתחם. לא היה מקום לזקוף את נסיונותו הגמילה החוזרים של המערער לחובתו, ובמיוחד כשכיום קיים סיכוי אמיתי לשינוי.

עוד נטען כי שגה בית משפט קמא שלא נתן ביטוי ראוי לפערים המובהקים בינו לבין המערער 2 בקביעת עונש המאסר: על המערער 1 הוטל עונש מאסר שמשכו כמחצית מזה שהוטל על המערער 2, וזאת במצב שבו המערער 1 ביצע 16 עבירות, והמערער 2 ביצע 65 עבירות, המערער 2 בעל עבר פלילי מכביד ביותר, והוא מעולם לא עבר תהליך שיקומי ולא התמיד בהליכי גמילה.

לאור האמור, עותר ב"כ המערער 1 להורות על הקלה בעונשו של המערער 1, ללא חריגה ממתחם הענישה, כך שייקבע בסמוך לרף התחתון של המתחם שנקבע.

7. מטיעוני ב"כ המערער 2 עולה כי יש להפחית בעונשו של מרשו, תוך דחיית ערעורה של המדינה.

המערער 2, אשר ביצע עבירות רבות ונשא בעונשי מאסר ממושכים התנגד בעבר לטיפול, ונוכח המציאות המשפחתית החדשה הגיע לתובנות ומביע רצון אותנטי לגמילה. לאור העובדה כי השינויים בחייו הביאו אותו

להיפתח בפעם הראשונה בפני גורם טיפולי וכן האינטרס החברתי בשיקומו של המערער 2, יש להקל בעונשו ולהשאיר לו פתח של תקווה בחייו.

בית משפט קמא טעה בקביעת מתחם העונש ההולם, ולשיטתו עליו לנוע בין שנתיים לארבע שנים וחצי.

בית המשפט קמא טעה עת קבע כי הבעת רצונו המילולית של המערער 2 להיגמל איננה מצדיקה התחשבות בו, התעלם מנסיבות חייו הקשות, נפילתו לעולם הסמים והסיכוי האמיתי לגמילתו בעת הזו, כפי שאף עולה מחוות דעת של מומחה בעניין, ומצירוף התיקים שבוצע על ידו.

לאור האמור, ב"כ המערער 2 עותר להורות על הקלה משמעותית במשך המאסר אשר הושת על המערער 2, או לחלופין להורות על הפעלת המאסרים על תנאי בחופף, וכן לדחות את ערעורה של המשיבה.

8. ב"כ המשיבה טענה, כי יש לדחות את הערעורים של שני המערערים, כך שגזר הדין בעניינו של המערער 1 יותר על כנו בעוד שגזר הדין בעניינו של המערער 2 יבוטל, ייקבע מתחם ענישה נפרד לכל אירוע, או למצער ייקבע מתחם ענישה גבוה מזה שנקבע בבית משפט קמא, ועונשו של המערער 2 יוחמר וייגזר בחלקו העליון של מתחם הענישה, ובנוסף המאסרים המותנים שהופעלו ועונש המאסר שהושת יינשאו במצטבר זה לזה.

באשר למערער 2, טעה בית משפט קמא עת קבע כי מדובר במסכת עובדתית אחת אשר בגינה יש לקבוע מתחם ענישה כולל, שכן, מדובר באירועים רבים ומגוונים, שחלקם בוצעו במועדים שונים, כך שכל פריצה מהווה אירוע בפני עצמו, חרף סמיכות הזמנים והמקום, ובפרט נוכח צירופם של שלושה כתבי אישום.

ראוי לקבוע מתחם ענישה גבוה יותר אשר יהלום את מספר העבירות, נסיבותיהן וחומרתן, שכללו גניבת רכוש המתלוננים, רמיסת זכויותיהם וכניסה לבתיהם מתוך מניע כלכלי, ואשר ישקף את האינטרס הציבורי בענישה ממשית ומרתיעה.

באשר למיקומו של מערער 2 במתחם, שגה בית משפט קמא כאשר קבע כי יש לקבוע את עונשו בתחתית המתחם, וזאת ללא נסיבות חריגות המצדיקות זאת, למעט חיסכון בזמן שיפוטי, שכן הוא איננו זכאי לאמון חוזר מצד המערכת; התפרצויות וגניבות הפכו לשגרת חייו; מורא החוק לא חל עליו; עברו הפלילי מכביד והוא בילה כ-20 שנה במאסרים, מתוך 24 השנים שהוא חי בארץ; כמות הנפגעים הרבה שהותיר וכמות העבירות החריגה שביצע.

אין בנסיבותיו האישיות והקשות של המערער 2 כדי להביא להקלה בעונשו, שכן נשא עונשי מאסר רבים ולא ניצל את ההזדמנויות להיעזר בגורמי הטיפול. מדובר במי שסירב עד עתה לעבור הליך טיפולי ואין בעניינו אפיק

שיקומי. מנגד קיים אינטרס ציבורי מובהק בהשתתפות ענישה חמורה ובהרחקתו מהציבור לתקופה ארוכה.

המערער 1 הוא רצידיוויסט אשר ביצע עבירות רבות, ובית משפט קמא לא החמיר בעונשו אף כי ראוי להטיל עליו עונש מרתיע, ולפיכך יש לדחות את ערעורו.

9. דין והכרעה

א. לאחר שנדרשנו לטיעוני הצדדים מצאנו כי יש לקבל את ערעור המדינה באופן חלקי באשר למערער 2, ולדחות את הערעורים על חומרת העונש.

ב. כידוע, ערכאת הערעור לא תתערב בשיקול דעתה של הערכאה הדיונית באשר למידת העונש שגזרה האחרונה, אלא במקרים חריגים בלבד, בהם נפלה טעות מהותית ובולטת בגזר הדין, או בנסיבות בהן העונש שהוטל חורג באופן קיצוני מהענישה המקובלת בעניינים דומים.

עניינו של המערער 2 נופל בגדר מקרים אלו, בהם העונש שהוטל חורג באופן קיצוני לקולא, ומחייב התערבות של ערכאת הערעור.

ג. בית המשפט העליון עמד לא פעם על חומרתן של עבירות הרכוש, ובפרט כשאלו מתבצעות בבית הקורבן, שכן הן כוללות פגיעה בקניין ובתחושת הבטחון של הפרט והציבור בכללותו, וכן בתפיסה לפיה ביתו של אדם הוא מבצרו.

כב' השופט שהם עמד על כך ברע"פ 398/14 טל בן משה ערג' נ' מדינת ישראל [16.03.2014]:

"המבקש פרץ לשורה ארוכה של בתים ולבית כנסת, תוך שהוא מנפץ בחלק מהמקרים חלונות ושמשות, וגונב כסף מזומן ופריטים יקרי ערך לצורך מימון התמכרותו לסמים. מיותר לציין את חומרתם היתרה של העבירות, את הפסול הרב הטמון בהם. עבירות ההתפרצות והגניבה, הפכו, למרבה הצער, לנפוצות במחוזותינו, הן פוגעות ברכושו של הציבור, מערערות קשות את תחושת ביטחונו, ומנפצות לרסיסים את התפיסה לפיה ביתו של אדם הוא מבצרו. בית משפט זה עמד, לא פעם, על כך שחומרתן של העבירות, לצד נפיצותה של התופעה, מצריכות נקיטת יד קשה עם העבריינים."

ד. כפי שקבע בית-המשפט קמא, שני המערערים פגעו באופן משמעותי בערכים המוגנים העומדים בבסיס העבירות, כל אחד בהתאם לחלקו, נוכח נסיבות ההתפרצויות, ריבוי העבירות, מימד התכנון והרכוש הרב שנטלו.

ה. איננו רואות לנכון לקבוע מסמרות בשאלה אם שגה בית-המשפט קמא בכך שלא קבע מתחם עונש הולם נפרד לכל אירוע, כטענת המדינה. יוזכר, כי על-פי פסיקת בית-המשפט העליון, יישום שגוי של תיקון 113 לחוק העונשין כשלעצמו אינו מצדיק בהכרח התערבות של ערכאת הערעור בעונש שגזרה הערכאה הדיונית, ככל שאין מדובר בעונש החורג ממדיניות הענישה הנוהגת בנסיבות דומות. זאת, מאחר שמטרתו של תיקון 113, בין היתר, היא לסייע בידי בית המשפט בבואו לגזור את עונשו של מורשע בדין בהתאם למדיניות הענישה הנהוגה, ועל כן מקום בו לא חרג העונש ממדיניות זו, אין מקום להתערב בגזר דינה של הערכאה הדיונית (ראו, למשל, ברע"פ 5662/18 פלוני נגד מדינת ישראל [2.8.18], פסקה 10).

ו. בית-המשפט קמא סקר פסיקה רלבנטית, וקבע מתחם כולל העומד בהלימה לנסיבות העבירות אותן ביצעו המערערים, כל אחד בהתאם לחלקו. מעבר לעבירות שביצעו יחדיו, המערער 2 ביצע עבירות רבות נוספות לבדו, כשבנוסף נהג בחלק מהאירועים ללא רישיון נהיגה, ללא תעודת ביטוח ובעודו בפסילה, והכל כפי שהדברים באים לידי ביטוי באישומים בתיק העיקרי ובתיקי הצירוף. בית-המשפט קמא ערך את האבחנות הראויות בין השניים, וקבע מתחם עונש הולם כולל לכל האירועים שאין מקום להתערב בו.

ז. לגבי שני המערערים ניתן לקבוע, כי לא הובאו לפני בית-המשפט קמא אינדיקציות לשיקום באופן שמצדיק הקלה בעונשם, כפי שקבע בית-המשפט קמא.

באשר למערער 1 - על רקע עברו הפלילי והתמכרותו רבת-השנים, המערער 1 הביע מוטיבציה מילולית בלבד, כשהוא נעדר כוחות לעריכת שינוי ממשי בחייו, ושירות המבחן העריך כי הפרוגנוזה להצלחת הליך טיפולי היא נמוכה.

בעניינו של המערער 2 - קבע בית-המשפט קמא בצדק, כי המדובר באדם שסירב עד עתה לעבור הליך טיפולי, ובשלב זה מביע הוא מוטיבציה מילולית לכך מבלי שהחל בהליך טיפולי כל שהוא. על רקע עברו הפלילי המכביד, אכן אין מקום ליתן משקל ממשי להבעת רצון מילולי לטיפול, כשלכך יש להוסיף את העובדה שיוכל לנצל את המאסר הממושך להשתלב בטיפול ככל שרצונו הוא אמיתי וכן.

ח. בית-המשפט קמא פירט והתייחס לנסיבות האישיות והמשפחתיות הייחודיות לכל אחד מהמערערים, וערך איזון אינטרסים בעניינו של המערער 1 אשר הביא לתוצאה עונשית ראויה, לגביה אין אנו רואים מקום להתערב.

ט. עם זאת, יש ממש בטענה לפיה הענישה שהוטלה איננה משקפת את הפער הראוי בין שני המערערים. אנו סבורות כי בית-המשפט קמא הטיל על המערער 2 ענישה מקלה המצדיקה התערבותנו - כשאיננו מתעלמות מהעובדה שבית-המשפט קמא הטיל על המערער 2 עונש מאסר בפועל ממושך. נוכח מכלול הנתונים, שוכנענו

כי יש מקום להחמיר בעונשו של המערער 2 באופן מידתי, וכך גם ניתן יהיה לשקף את האבחנה באופן המתבקש בין שני המערערים.

י. כאמור לעיל, לא ראינו להתערב מתחם העונש הכולל אותו קבע בית-המשפט קמא, אך כן יש מקום להתערבותנו בקביעה לפיה יש למקם את עונשו של המערער 2 קרוב לחלק התחתון של המתחם, כפי שהכריע בית המשפט קמא. זאת, לאור עברו הפלילי המכביד, השנים הרבות שבילה במאסר, קורבנותיו הרבים, המשקל הנמוך שיש לייחס למוטיבציה המילולית שהביע לטיפול, האינטרס הציבורי הקיים בהשתת ענישה חמורה והרחקתו מהציבור, ובהתאמה לעונש אשר הוטל על המערער 1 - אך כל אחד בהתאם לנתוניו, ומבלי להתעלם מנסיבות חייו הקשות של המערער 2.

יא. בהתחשב בכלל לפיו ערכאת הערעור אינה ממצה את הדין עם נאשם שהמדינה מבקשת להחמיר בעונשו, אנו קובעות כי יש להחמיר את עונש המאסר בפועל שהוטל על המערער 2 ולהעמידו על 8 שנים. כמו-כן, המאסרים על תנאי שהופעלו על-ידי בית-המשפט קמא יינשאו בחופף ובמצטבר, כך שסך הכל יישא המערער 2 בעונש מאסר בפועל לתקופה של שמונה שנים ושמונה חודשים בניכוי ימי מעצרו. אין שינוי בשאר רכיבי גזר-הדין.

יב. סוף דבר: אנו דוחות את הערעורים שהגישו שני המערערים לגבי חומרת העונש, כך שגזר-הדין בעניינו של המערער 1 יותר על כנו.

אנו מקבלות את ערעור המדינה באופן חלקי, כך המערער 2 יישא בעונש מאסר בפועל לתקופה של שמונה שנים ושמונה חודשים בניכוי ימי מעצרו (חלף תקופת המאסר בפועל של 7 שנים ו- 8 חודשים שנקבעה על-ידי בית-המשפט קמא). אין שינוי בשאר רכיבי גזר-הדין.

כפי שהמליץ בית-המשפט קמא, חזקה על שלטונות שב"ס שייבדקו אופציות טיפוליות לגבי שני המערערים, לאור המוטיבציה המילולית שהביעו לשיקום.

ניתן היום, כ"ט אייר תשע"ט, 03 יוני 2019, בהעדר הצדדים.